

— Ето ти главоболія гдѣто поченвать за насъ съ това дѣте, каза Германъ. Азъ знаяхъ твърдѣ добръ чи ный нѣма да продължимъ много нѣтътъ си безъ господство му да ся провика за гладъ или за жажда.

— Азъ съмъ и жаденъ, каза малкійтъ Петко.

— Добръ! Не ли, ей сега, ный ще стигнемъ до кръчмѣтъ на бабѣ Ребекѣ, въ селото Корлей, кръчмѣ която носи имято *Зорница*? Хубаво имя, но бѣдно жилище! Хайде, Марійке, и ты ще срѣбнешъ еднѣ канѣ вино.

— Не, не, азъ нѣмамъ нуждѣ отъ нищо, азъ ще държа кобылѣтъ до като вый ще сте тамъ съ малкійтъ.

— Но, дщърко, азъ си наумѣвамъ чи тѣзи заранъ ты си даде хлѣбътъ на Петка, а чи ты сама си гладна, като не рачи да земнешъ нѣщо съ насъ нито у дома, гдѣто все плачаше.

— А, азъ не бѣхъ гладна, и менѣ ми бѣше много мѣчно и мило! Азъ ви ся заклѣвамъ и сега чи менѣ никакъ еще не ми ся яде.

— Треба да ся насилишъ, Марійке; другояче ты ще ся разболѣнешъ. Ный имамы еще дългъ нѣтъ предъ себе си, а и не треба да пристигнемъ тамъ долу като людіе изгладнѣлы които трѣсятъ да ядатъ преди да кажатъ добръ день. Азъ самъ ще ти дамъ примѣръ, при веичко чи не съмъ много гладенъ; но ще ся понаямъ; защо-